

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

V.C.
ANDREWS

FLORILE DE LA MANSARDĂ

Traducere din limba engleză
EMILIA CRISTEA

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI.....	7
Prolog	9
Rămas-bun, tăticle!.....	11
Drumul spre bogăție	43
Casa bunicii	59
Mansarda.....	72
Mânia lui Dumnezeu	92
Povestea mamei	102
Minutele trec ca orele	121
Cum să cultivi o grădină	136
Sărbători.....	172
Petrecerea de Crăciun.....	204
Incursiunea lui Christopher și consecințele ei	216
Iarna cea lungă, și primăvara, și vara	229
PARTEA A DOUA.....	245
Crescând în ani și-n înțelepciune.....	247
O bucățică de rai	273
O după-amiază ploioasă.....	284

Cum să-ți faci rost de un prieten.....	293
În sfârșit, mămica.....	300
Surpriza mamei	322
Tatăl meu vitreg.....	358
Înveșmântează toate zilele în albastru, dar păstrează una pentru <i>negru</i>	377
Evadarea.....	393
Sfârșituri, începuturi.....	412
Epilog.....	428

Prolog

Cât e de nimerit să vezi speranța în lumina de aur a aceluia soare pe care noi rareori îl vedeam! Și, în timp ce încep să transcriu din vechile jurnale cu însemnări pe care le-am ținut vreme îndelungată, îmi vine un titlu inspirat. *Deschide fereastra și stai în lumina soarelui*. Totuși, ezit să numesc povestea noastră astfel. Mă gândesc că noi am fost mai curând niște flori la mansardă. Flori de hârtie. Aduse pe lume în culori vii, au pălit și și-au pierdut strălucirea în timpul acelor zile nesfârșite, cumplite, mohorâte, de coșmar, când speranța ne ținea prizonieri, iar lăcomia, captivi. Dar nu am putut niciodată să colorăm în galben nici măcar una dintre florile noastre de hârtie.

Charles Dickens își începea deseori romanele cu nașterea protagonistului și, cum atât eu, cât și Chris îl considerăm autorul nostru preferat, i-aș reproduce stilul – dacă aș fi în stare. Dar Dickens a fost un geniu născut pentru a scrie fără dificultate, în timp ce fiecare cuvânt pe care eu îl aștern pe hârtie e scaldat în lacrimi, în sânge amar, în fiere, bine amestecate cu rușine și vinovăție. Credeam că nu aveam să cunosc vreodată rușinea sau vinovăția, că acestea erau niște poveri menite altora. Anii au trecut, și sunt mai bătrână și mai înțeleaptă acum, și am devenit tolerantă. Furtuna de mânie ce se dezlănțuia odinioară în sufletul meu și-a domolit clocotul ca să pot scrie, sper, în lumina adevărului și cu mai puțină ură și prejudecată decât aș fi făcut-o cu câțiva ani în urmă.

Respect pentru oameni și cărți

Așadar, asemenea lui Charles Dickens, mă voi ascunde în spatele unui nume fals în această operă de „ficțiune“, și voi trăi în locuri închipuite, și mă voi ruga lui Dumnezeu să fie răniți cei vizați atunci când vor citi ceea ce am de spus. Cu siguranță, Domnul, în nesfârșita Lui milă, va avea grijă ca vreun editor plin de înțelegere să-mi adune cuvintele într-o carte și să mă ajute să ascut cuțitul pe care sper să-l mânuiesc.

Rămas-bun, tăticule!

Pe când eram copil, de mult, în anii cincizeci, credeam cu adevărat că tot restul vieții mele avea să fie asemenea unei zile lungi, perfecte de vară. La urma urmei, așa a și început. Nu am prea multe de povestit despre mica noastră copilărie, în afara faptului că am fost foarte fericiți, și pentru asta ar trebui să fiu veșnic recunoscătoare. Nu eram bogați, dar nici săraci. Dacă ne lipsea ceva din cele necesare, n-aș putea să spun ce anume. Nici dacă trăiam în lux n-aș putea să spun cum anume fără să compar ceea ce aveam noi cu ceea ce aveau ceilalți, și nimeni nu era mai mult sau mai puțin înstărit în cartierul nostru de burghezi. Cu alte cuvinte, ca să nu lungim vorba, eram doar niște copii obișnuiți, cu nimic ieșiți din comun.

Tăticul nostru se ocupa de PR pentru o mare companie producătoare de computere din Gladstone, Pennsylvania: populație, 12 602. Tatăl nostru avea un succes uriaș, căci șeful lui cina deseori cu noi și se fălea cu munca pe care tăticul o îndeplinea, se pare, foarte bine.

– Îi dai gata cu figura asta tipic americană, robustă și devastator de arătoasă, și cu felul tău șarmant de a fi. Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, ce om cu scaun la cap i-ar putea rezista unui tip ca tine?

Îi aprobam spusele din toată inima. Tatăl nostru era desăvârșit. Măsura un metru și nouăzeci, la o greutate de optzeci de kilograme, și avea un păr bogat, blond ca inul și ondulat atât cât să fie perfect. Ochii lui albaștri ca cerul scăpărau de

veselie și poftă de viață și de distracție. Avea un nas drept, nici prea lung, nici prea îngust, dar nici prea lat. Juca tenis și golf ca un profesionist și înota atât de mult, încât era bronzat tot timpul anului. Pleca mereu în pripă în călătorii de afaceri, zburând cu avionul spre California, Arizona, Hawaii sau chiar și peste hotare, în timp ce noi rămâneam acasă în grija mamei.

Când intra pe ușă, vinerea, spre sfârșitul după-amiezii (în fiecare după-amiază de vineri, căci spunea că nu suporta să stea departe de noi mai mult de cinci zile), chiar dacă ploua sau ningea, soarele strălucea atunci când zâmbetul lui larg și fericit radia asupra noastră.

Salutul lui tunător răsuna de îndată ce tăticul lăsa din mână geamantanul și servieta:

– Veniți și întâmpinați-mă cu sărutări, dacă mă iubiți!

Mă ascundeam cu fratele meu undeva în preajma ușii de la intrare și, după ce tăticul își striga salutul, țâșneam afară din spatele vreunui scaun sau al canapelei și ne aruncam în brațele lui larg deschise, care ne prindeau de îndată și ne țineau strâns, iar el ne încălzea buzele cu sărutări. Zilele de vineri erau cele mai bune dintre toate, căci ni-l aduceau pe tăticul din nou acasă. În buzunarele de la costum ținea mici daruri; pe cele mai voluminoase le păstra în geamantan ca să le împartă după ce o întâmpina pe mama, care stătea deoparte și îl aștepta răbdătoare să isprăvească cu noi.

După ce ne primeam cadourile din buzunare, eu și Christopher ne dădeam înapoi ca să o privim pe mămica înaintând lin, cu buzele arcuite într-un zâmbet primitiv, ce aprindea lumini în ochii tatei, iar tăticul o lua în brațe și-i examina chipul de parcă n-ar mai fi văzut-o de cel puțin un an.

Vinerea, mămica petrecea o jumătate de zi la salonul de înfrumusețare, își spăla și-și coafa părul și-și făcea manichiura, apoi se întorcea acasă și se îmbăia îndelung în apă cu uleiuri parfumate. Eu mă aciuam în garderoba ei și așteptam să o văd ieșind într-un neglijeu transparent. Mămica se așeza la măsuța de toaletă și-și aplica meticolos un strat de machiaj. Iar eu, atât de nerăbdătoare să învăț, sorbeam din priviri tot ceea ce

facea ea ca să se transforme dintr-o femeie frumoșică și nimic mai mult într-o făptură răscolitor de frumoasă într-atât încât nici nu părea reală. Iar, partea cea mai uimitoare, tata credea că mama *nu* se machia deloc! Credea că natura o crease neasemuit de frumoasă.

Iubirea era un cuvânt împărțit cu dărnicie la noi acasă.

– Mă iubești? Căci eu fără doar și poate te iubesc. Ți-a fost dor de mine? Te bucuri că sunt acasă? Te-ai gândit la mine cât am fost plecat? În fiecare noapte? Te-ai zvârcolit în pat, dorindu-ți să fiu lângă tine, să te strâng în brațe? Căci dacă nu ai făcut-o, Corrine, aș vrea să mor.

Mama știa exact cum să răspundă la asemenea întrebări – din priviri, cu șoapte dulci și cu sărutări.

Într-o zi, eu și Christopher ne-am întors în goană de la școală, vântul înghețat împingându-ne prin ușa de la intrare.

– Scoateți-vă cizmele în hol, a strigat mămica din camera de zi.

O vedeam șezând acolo, în dreptul șemineului, tricotând un puloveraș alb de mărimea unei păpuși. Credeam că era un dar de Crăciun pentru mine, pentru una dintre păpușile mele.

– Și dați-vă jos pantofii înainte să intrați aici, a adăugat ea.

Ne-am azvârlit cizmele, mantourile și glugile groase în hol, apoi ne-am năpustit în șosete spre camera de zi, pe covorul alb și moale. Acea încăpere în culori pastelate, decorată ca să pună în evidență frumusețea bălaie a mamei, era închisă pentru noi în cea mai mare parte a timpului. Era încăperea unde primeam oaspeți, camera mamei, și nu ne-am fi putut simți niciodată confortabil pe sofaua de brocart de culoarea piersicii sau pe scaunele de catifea cu modele în relief. Preferam camera tatei, care avea pereții căptușiți cu lambriuri de culoare închisă și canapeaua tapițată cu stofă ecosez aspră, unde puteam să ne tăvălim și să facem lupte fără teama de a strica ceva.

– E ger afară, mămico! am spus eu cu răsuflarea tăiată în timp ce mă prăbușeam la picioarele ei, întinzându-mi tălpile către foc. Dar drumul spre casă pe bicicletă a fost de-a dreptul

minunat. Toți copacii sclipesc de țurțuri ca diamantele, și pe tufișuri atârnă prisme de cristal. E un tărâm de basm afară, mămico! Pentru nimic în lume n-aș trăi în sud, unde nu ninge niciodată!

Christopher nu a vorbit despre vreme și despre frumusețea ei de gheață. Era mai mare decât mine cu doi ani și cinci luni și mult mai înțelept decât mine; știi asta acum. Își încălzea tălpile înghețate la fel ca mine, dar o privea pe mămica drept în față, cu sprâncenele încruntate a grijă.

Mi-am ridicat și eu ochii spre ea, întrebându-mă ce vedea Christopher încât să arate o asemenea îngrijorare. Mămica tricota cu mișcări rapide și dibace, trăgând din când în când cu ochiul la instrucțiuni.

– Te simți bine, mămico? a întrebat Christopher.

– Sigur că da, a răspuns ea cu un zâmbet blând și îngăduitor.

– Mie îmi pari obosită.

Mămica a lăsat deoparte puloverașul.

– Am fost la doctor astăzi, a spus ea, întinzându-se să mângâie obrazul îmbujorat de frig al lui Christopher.

– Mămico! a strigat el, cuprins de panică. Ești bolnavă?

Mămica a chicotit domol, apoi și-a trecut degetele lungi și subțiri prin zulufii lui ciufuliți.

– Christopher Dollanger, ești prea isteț ca să crezi una ca asta. Am văzut cum te uitai la mine bănuitor.

L-a prins de mână, apoi a luat-o și pe a mea și le-a așezat pe amândouă pe talia ei rotunjită.

– Simțiți ceva? a întrebat ea, acea expresie tainică și satisfăcută ițindu-se din nou pe chipul ei.

Christopher și-a smuls mâna cu repeziciune, și fața i-a devenit roșie ca focul. Dar eu mi-am lăsat-o pe a mea acolo unde era, întrebându-mă și așteptând.

– Tu ce simți, Cathy?

Se întâmpla ceva neobișnuit sub mâna mea, sub hainele ei. Carnea îi tremura cu mișcări ușoare, vagi. Am ridicat capul și am privit-o țintă în ochi, și până în ziua de azi încă pot să-mi

amintesc cât de fermecător arăta, asemenea unei madone de Rafael.

– Mămico, prânzul tău se mișcă de colo colo, sau, dacă nu, ești balonată.

Cu ochii ei albaștri sclipind de veselie, mămica m-a îndemnat să ghicesc din nou. Ne-a dat vestea cu o voce suavă și preocupată.

– Dragilor, o să am un copilaș la începutul lui mai. De fapt, când am fost la doctor astăzi, mi-a spus că a auzit *două* inimi bătând. Asta înseamnă că o să am gemeni... sau, ferească Dumnezeu, tripleți. Nici măcar tatăl vostru nu știe încă, așa că să nu-i spuneți înainte să apuc eu să-i dau vestea.

Năucită, am aruncat o privire către Christopher ca să-i văd reacția. Părea uluit și încă stânjenit. M-am uitat din nou la chipul adorabil, luminat de foc al mamei. Apoi am sărit în picioare și am luat-o la goană spre camera mea.

M-am azvârlit pe pat cu fața în jos și am început să bocesc cât mă ținea gura. Bebeluși – doi sau mai mulți! *Eu* eram mezină! Nu voiam să apară și să-mi ia locul niște bebeluși smiorcăiți și plângăcioși! Am plâns în hohote și am dat cu pumnul în perne, căci voiam să rănesc ceva, dacă nu pe cineva. Apoi m-am ridicat în capul oaselor și m-am gândit să fug de acasă.

Cineva a ciocănit ușor la ușa mea închisă și zăvorâtă.

– Cathy, a spus mama, pot să intru ca să vorbim despre asta?

– Pleacă de aici! am urlat eu. Îți urăsc deja bebelușii!

Da, știam ce mă aștepta pe mine, sora mijlocie, cea de care părinților nu le păsa. Urma să fiu uitată; să nu mai am parte de daruri în zilele de vineri. Tata nu avea să se mai gândească decât la mămica, la Christopher și la bebelușii aceia nesuferiți care aveau să îmi ia locul.

Tata a venit la mine în acea seară, curând după ce a sosit acasă. Descuiasem deja ușa, în caz că ar fi vrut să mă vadă. Am azvârlit pe furiș o privire ca să-i văd fața, căci îl iubeam nespus. Părea trist și căra o cutie voluminoasă, împachetată în foiță argintie, cu o fundă imensă de satin roz în vârful.

– Ce a mai făcut Cathy a mea? a întrebat el cu blândețe, în timp ce eu trăgeam cu ochiul pe sub braț. Nu mi-ai alergat în întâmpinare atunci când am ajuns acasă. Nu mi-ai dat binețe; nici măcar nu te-ai uitat la mine. Cathy, mă doare sufletul când nu-mi alergi în brațe și nu mă săruți.

Nu am scos nici o vorbă, dar m-am rostogolit pe spate ca să-l pironesc cu o căutătură cruntă. Nu știa că eu trebuia să rămân favorita lui până la sfârșitul vieții? De ce se apucaseră el și mămica să trimită după mai mulți copii? Doi nu erau de ajuns?

Tăticul a oftat, apoi a venit să se așeze pe marginea patului.

– Știi ceva? E prima oară în viața ta când te-ai uitat așa urât la mine. E prima vineri când nu ai alergat să-mi sari în brațe. Poate că nu mă crezi, dar nu mă trezesc cu adevărat la viață până nu ajung acasă la sfârșitul săptămânii.

Stăteam bosumflată, refuzând să mă las convinsă. De acum încolo, tăticul nu mai avea nevoie de mine. Avea un băiat și o droaie de bebeluși smiorcăiți pe drum. Nimeni nu avea să-și mai amintească de mine în mulțimea aceea.

– Mai știi și altceva, a început tăticul, urmărindu-mă îndeaproape. Obişnuiam să cred, prosteste poate, că, dacă m-aș întoarce acasă vinerea fără să aduc nici măcar un singur dar pentru tine și pentru fratele tău... Chiar și așa, încă mai credeam că amândoi ați alerga nebunește spre mine și mi-ați ura bun-venit acasă. Credeam că mă iubeați pe *mine*, nu cadourile mele. M-am înșelat crezând că v-am fost un tată bun, și că am reușit cumva să vă câștig iubirea, și că știți că veți avea întotdeauna un loc imens în inima mea, chiar dacă eu și mama voastră mai avem încă o duzină de copii. Făcu o pauză, oftă, iar ochii albaștri i se umbriră. Cathy a mea, credeam eu, știe că va fi fetița mea specială, pentru că a fost prima mea fetiță.

I-am aruncat o privire rănită și plină de mânie.

– Dar dacă mămica o să nască încă o fată, ai să-i spui același lucru și ei! am spus eu cu vocea gătuită.

– Așa am să fac?

– Da, am suspinat eu, cu atâta durere în suflet încât eram în stare să urlu deja de gelozie. S-ar putea chiar să o iubești *mai mult* decât pe mine, că doar o să fie mai mică și mai drăgălașă.

– S-ar putea să o iubesc la fel de mult, dar nu mai mult decât pe tine. Tata și-a întins brațele către mine, iar eu nu am mai putut să rezist. M-am azvârlit în brațele lui și m-am agățat de el cu toată puterea. Șșș, m-a alinat el în timp ce plângeam. Nu plânge, nu fi geloasă. N-o să pierzi nici un dram din iubirea noastră. Și, Cathy, bebelușii adevărați sunt mult mai amuzanți decât păpușile. Mama ta o să fie ocupată până peste cap, așa că se va bizui pe ajutorul tău. Când eu o să fiu departe de casă, o să mă simt mai bine știind că mama ta are o fiică iubitoare care va face tot ce-i stă în putere ca noi toți să ducem o viață mai bună și mai ușoară. Tăticul și-a lipit buzele de obrazul meu brăzdat de lacrimi. Haide, deschide-ți cutia și spune-mi ce crezi despre ce găsești înăuntru.

Mai întâi a trebuit să-l înăbuș cu zeci de sărutări și să-l strâng în brațe din răspuțeri ca să răscumpăr neliniștea ce-i apăruse în ochi din cauza mea. În cutia aceea frumoasă se afla o cutie muzicală argintie confecționată în Anglia. Cânta o melodie, iar o balerină în rochie roz se învârtea încetișor în fața unei oglinzi.

– O poți folosi și pe post de casetă pentru bijuterii, mi-a explicat tăticul, strecurându-mi pe deget un ineluş de aur cu o piatră roșie pe care el o numea granat. Din clipa în care am văzut cutia, mi-am dat seama că trebuie să fie a ta. Și cu acest inel mă leg să o iubesc pe Cathy a mea puțintel mai mult decât pe oricare altă fiică – atât timp cât ea păstrează acest secret doar pentru ea.

Într-o zi însorită de marți din luna mai, tăticul se afla acasă. Timp de două săptămâni tăticul tot stăruise pe lângă casă, așteptând să apară bebelușii. Mămica părea irascibilă și încordată, iar doamna Bertha Simpson făcea de mâncare la noi în bucătărie, uitându-se la Christopher și la mine cu un zâmbet compătimitor. Doamna Simpson era dădaca noastră cea mai de încredere. Locuia în casa de alături și spunea mereu că mămica și tăticul arătau mai degrabă ca frate și soră decât ca soț și soție. Era genul de persoană cu fire aspră și țâfnoasă, care rareori are